

МАНДРИ ВЕДМЕДИКА БОБО

Була зима. Легенькі сніжинки падали на землю тихо, наче боялися розбудити маленького ведмедика, що спав з мамою в барлозі, устеленому сухим листям. Йому було затишно. Зігрітий теплом мами-ведмедиці Волохані, синочок смоктав свою лапку, і йому здавалося, що облизує велику медяну цукерку, пахучу й солодку. Та це був сон. Гарний, спокійний і приємний.

Ведмедик народився в мами Волохані взимку. А навесні він уперше вийшов з барлогу, опинився серед велетнів дубів, яких раніше ніколи не бачив. Усе для нього було незвичним і дивовижним.

Легенький вітерець зухвало лоскотав йому носика. Від цього малюк голосно чхнув. Ох і злякалася Волоханя! Вона подумала, що ведмедик застудився.

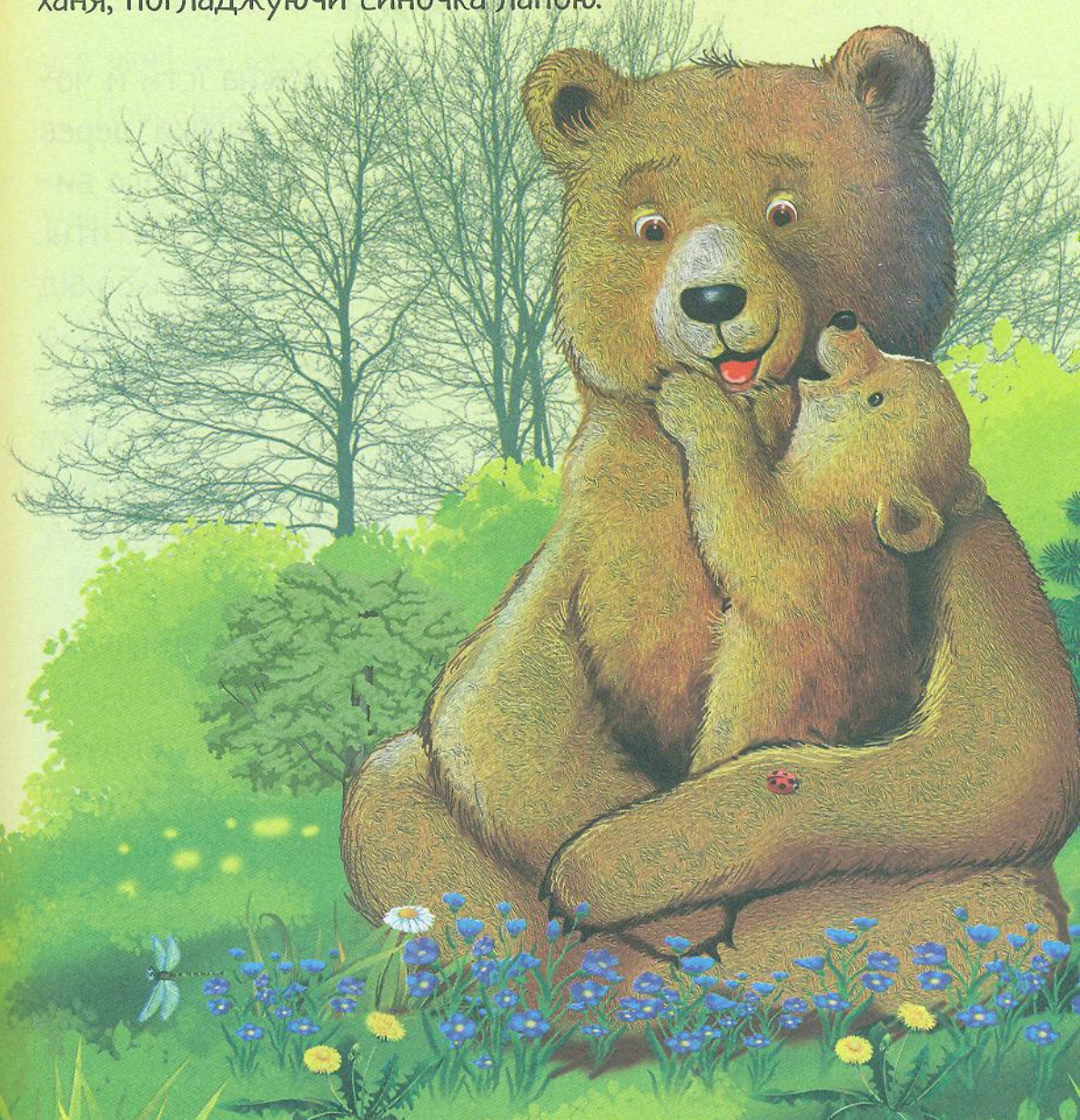
— Ти здоровий, синку? — мовила тривожно. — Горлечко не болить?.. Може, у тебе алергія!? Це дуже погано... Чому мовчиш?

— Бо-бо-бо-апчи! — аж просльозився ведмедик. —
Що це мене лоскоче, мамо?!

— Вітрик, синочку. Ти не бійся його, він добрий! Іноді
любить жартувати. Колише дерева, пробуджує від зимо-
вого сну. Тобі нічого поганого не зробить!

— Бо я маленький? — запитав ведмедик.

— Бо ти — дитя природи, як і він, — відповіла Воло-
ханя, погладжуючи синочка лапою.

Через оте «бо-бо-апчхи» мама-ведмедиця і стала зва-ти свого синочка Бобо́.

Ріс ведмедик швидко. Він бачив, як тане сніг, як з'яв-ляється з-під землі зелена травичка, розпускають тендітні листочки дерева й кущі та розцвітають різнобарвні квіти. Біля нього завжди була мама, яка навчила його шукати їжу.

Там, де жолуді

Ведмедик Бобо вже добре знав, що можна їсти й чо-го не можна. Він обгризав кору, тоненькі гілочки дерев із бруньками й молодими листочками. Вовчі ягоди, що ви-сіли на кущику ще з минулого літа й були доволі апетитні, мама-ведмедиця суворо наказала до рота не брати, бо від них може боліти живіт. Ведмедик був слухняною дитиною, тому дивився на ті плоди здалеку. А відбувалося це ранньої весни, коли їжі в лісі не так багато. Під розлогими старими дубами Бобо любив збирати жолуді. Він майстерно розгрі-бав торішнє листя й там знаходив смачні ласощі: гладенькі, трішки видовжені кульки з маленькими шапочками.

Одного разу Бобо тримав у лапі жолудика й розглядав його. Ведмедик не помітив, як до нього підбігло білченя. Воно вхопило жолудя — і швидко кудись зникло. Ведме-дик почав шукати це злодійкувате створіння і під кущем, і в заростях верболозу, та коли підвів голову — побачив його на верхечку дуба.

— Це мій жолудик! Навіщо ти його вкрато!? — заревів Бобо так, що його матуся, яка за горбочком пила воду з річки, почула й миттю прибігла.

— Бобо, я тут! Чого ревеш?

— У мене вкрато жолудика! — пожалівся ведмедик. — Оцей пухнастий звір уже його з'їв, я бачив!

Бобо лапкою вказав на білченя.

— Це в мене вкрато! У дуплі цього дуба живу я! Тут усе моє! — заокотіло спритне маля.

Почувши суперечку, з дупла вистрибнула мама-білка.

— Що сталося? Чому ти свариш наших добрих сусідів? — звернулася вона до донечки.

— Вони збирають наші жолуді! — схлипуючи, відповіла вона.

